

[Arbejdsministeren.]

man kom til det resultat i sine overvejelser, at man skulle lave en sådan speciel uddannelsesform. Der er dog i hvert fald for mig det særlige problem, at hvis vi giver os til at diskutere ungdommen på toårs-kontrakt og forsøger at finde frem til, hvilke erhvervsområder det kan komme til at omfatte, så snævrer vi problemet ind til kun at omfatte en ganske lille del af den pågældende ungdomsgruppe. Det ærede medlem hr. Peter Ravn opremsede alle de grupper, hvor man ikke kunne vente toårig ansættelse: landboere, bybude og mange andre. Det er muligt, at man kan gøre det i bestemte industrifag, og en af de afgørende grunde til, at jeg ikke uden videre har kunnet gå ind i en overvejelse af den karakter, som mindretallet har ønsket, er, at det måtte være en uddannelsesform, som erhvervslivet selv ønskede. Det måtte dog, om jeg så må sige, modnes på arbejdspladsen; man måtte have et behov i den retning, og hvis der kommer et sådant behov, mener jeg, [at ungdoms-koleloven og denne nye lov, vi her arbejder med, vil kunne dække dette, og skulle det derudover være nødvendigt, ja, så er det naturligt for os at drøfte det med fagene både på den ene og på den anden side ud fra deres særlige ønsker og behov.

Hvad angår de andre ændringsforslag, der er stillet, vil jeg kun gøre nogle spredte bemærkninger om enkelte af dem.

Mindretallet har stillet ændringsforslag om, at der ikke i selve lovens tekst skal stå, hvilke personer uddannelsesrådet kan antage. Jeg vil gerne komme med den bemærkning, at vi jo må se i øjnene, at brancheudvalgene bestående af arbejdere og arbejdsgivere vil komme til at indtage nøglepositioner inden for denne nye uddannelsesform, og de vil få brug for fra tid til anden at måtte trække på nogen sagkundskab og fagkundskab som omtalt af det ærede medlem hr. Poul Thomsen. Men ideen i forslaget er jo, at brancheudvalgenes udgifter skal afholdes af organisationerne selv, hvorimod der skal kunne stilles konsulentbistand til rådighed for dem på statens regning. Deri ligger forskellen, og vi tænker os altså her, at fagenes folk på begge sider selv går i gang med at løse denne opgave, men når det drejer

sig om, hvordan de skal gribe undervisningen an, kan vi hjælpe dem til rette med konsulenter, og det vil vi gerne have til at stå i selve loven.

Angående ændringsforslaget om, at vi ved læreruddannelsen til disse nye skoleformer om jeg så må sige skal mikse den med læreruddannelse for andre grupper, teknisk skole, eller hvad det nu måtte være, vil jeg gerne sige, at det for mig er en selvfølgelig, at vi må kunne opnå dobbelt formål med en læreruddannelse, men det bliver vel sådan i løbet af kort tid, at lærerspørgsmålet inden for disse uddannelsesformer bliver et flaskehalsspørgsmål. Det bliver et spørgsmål, om vi overhovedet kan skaffe højt kvalificerede lærere nok, og derfor kommer vi til, så vidt jeg kan skønne, ret hurtigt at gå ind i en ordning, hvor vi ikke så meget lægger eksamensbevis til grund, men søger at finde frem til andre kvalifikationsformer hos de folk, som skal være instruktører for voksne ikke-faglærte arbejdere, og når det er tilfældet, mener jeg ikke, at vi på forhånd i en lovparagraf kan være bundet af altid at skulle mikse med f. eks. folk fra teknisk undervisning eller fra landbrugsfaglig undervisning eller andet, for det er ikke sikkert, at dette har noget med hinanden at gøre.

Så var der hele diskussionen om erstatningen til dem, som skal deltage i kursus, og dér kan mindretallet ikke gå ind for, at den, der er i arbejde, får noget højere erstatning end den, der er arbejdsløs. Nu må man erindre sig, at folk inden for arbejdsmandsgruppen — og det bliver hovedmængden af de folk, der bliver tale om — i en række tilfælde har en så lav løn, at de ville være betænkelige ved at afbryde deres arbejde for at tage på kursus, selv om manden selv eller hans erhverv i høj grad har brug for denne uddannelse. Der er ikke nogen økonomisk reserve at trække på, og derfor er vi nødt til at støtte så vidt, at vi ved særlige tilskud lapper på familiens økonomi i den tid, uddannelsen står på. Så enkelt er det i virkeligheden. Vi må passe på, at folk ikke af økonomiske grunde afholder sig fra at få den uddannelse, som erhvervslivet og mændene selv i så høj grad har brug for.

Jeg vil også gerne sige, at vi skal passe på, at vi ikke — og det er jo sagt flere gange —